

Waar je ook kijkt...

“Interessant, al die verschillende vormen”, zegt mijn man, terwijl hij zich bukt om een stukje oranje vuursteen op te rapen. Op een halve vierkante meter zien we een baksteen, glasscherven, rivierkiezels en wat schelpen. Verwijzingen naar de lange geschiedenis van dit gebied. We staan op het punt de hoge strandovergang te nemen na een lange wandeling door de duinen. Onze blik is daarbij als vanzelf op de grond gericht. Grappig, ik realiseer me ineens dat onze blikrichting de conversatie tijdens onze tocht bepaalt. “Kijk, daar staat een aardbeispinazie.” “Aan de keutels te zien zijn er weer meer konijnen” of “Zie je, allemaal reeënhoeftjes.” Ja, we kijken regelmatig naar de grond. Maar ook op ooghoogte valt er van alles te genieten. Tussen de gebruikelijke zorgelijke opmerkingen over het woekeren van de Amerikaanse vogelkers door, wijzen we elkaar op de volle duindoornstruiken, de schitterende kleuren; die ene en die andere prachtige eik, dat mooie licht op de abelen en kleine zangvogeltjes die te snel gaan om ze te herkennen. En dan de blik verder weg, met of zonder verrekijker: “Stop, daar op de heuvel een hele groep damherten!” “Vooraan zie je tafeleenden en dan een stel kuifeendjes. Weg zijn ze alweer.” Natuurlijk kijken we ook omhoog: “Ik zie een buizerd... en daar nog een!” “Wat een fraaie wolken!” Er is hier alleen maar natuur. Tot aan de horizon golven de duinen, schittert het water en zijn er die prachtige luchten. Met, ja, regelmatig een vliegtuig. Schiphol is in de buurt. Maar verder: geen flats, geen industrie, geen lichtmasten. Hoe bijzonder in Nederland. Ik krijg er nooit genoeg van...

ANNELIES BOUTELLIER